

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **J. S. P.**, zastoupený Mgr. Pavlem Štanglem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, čj. OAM-140/LE-LE05-LE05-R2-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 32 Az 51/2020-95,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 32 Az 51/2020-95, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, čj. OAM-140/LE-LE05-LE05-R2-2019, **se ruší** a věc se žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 600 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Štangla, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl 15. 1. 2019 zadržen Policií České republiky, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného Krajským soudem ve Varšavě 15. 10. 2015, za účelem jeho předání do Polska k trestnímu stíhání pro trestné činy nelegální výroby a obchodu s narkotiky a nelegálního obchodu se zbraněmi a municí. Jeho obvinění spočívá v tom, že měl v letech 2012 až 2014 za účelem vlastního obohacení dovést do Polska nejméně 60 kg marihuany, podílet se na obchodu se značným množstvím omamných a psychotropních látek, neboť měl s cílem další distribuce nakoupit nejméně 930 g kokainu a 2,5 kg amfetaminu. V roce 2014 se pak měl ve Varšavě podílet na obchodu se zbraněmi, přičemž měl v ČR koupit dvě zbraně kalašnikov a pistoli s municí, které měl prodat v Polsku. Žalobce popřel, že by se daných jednání dopustil s tím, že drogy kupoval vždy jen pro vlastní potřebu a nikdy v uvedeném množství.

[2] Dne 25. 2. 2019 žalobce zaslal žalovanému žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (sepsanou jeho zástupcem). V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Polska, polské národnosti, katolického vyznání, svobodný a má nezletilého syna žijícího s matkou. Před příchodem do ČR se zdržoval převážně ve Varšavě, kde má trvalý pobyt, od roku 2014 byl dva roky v Ostravě, kde pomáhal otci, od května 2016 do srpna 2017 žil v Itálii, od té doby žije opět v ČR. Svou vlast opustil v roce 2014, protože pomáhal otci v podnikání v ČR a pracoval pro společnost Casino Moravia. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že se v letech 2014 až 2016 léčil v Polsku s bipolární afektivní poruchou s ultrarychlými změnami cyklů, jejíž léčba vyžaduje dlouhodobé užívání léků, dále trpí depresemi, občas slyší hlasy, které mu říkají, aby něco udělal, aniž by to chtěl udělat, zapomíná a má kolísavé nálady.

[3] Žalobci hrozí trest odnětí svobody až na 15 let a má důvodné obavy, že jeho proces bude politicky motivován, nebudou dodržena jeho lidská práva, především právo na spravedlivý proces. Trestní stíhání je dle žalobce tvrzení spjata se sporem jeho otce s bývalým náměstkem ministra financí J. K., na něhož podal otec žalobce v roce 2011 trestní oznámení pro podezření ze spáchání velmi závažné kriminality, na základě čehož je proti K. vedeno trestní stíhání a byl odvolán z funkce. V souvislosti s tímto stíháním měl být žalobce kontaktován polskou kontrarozvědkou AWB s žádostí o spolupráci na zajištění důkazů proti K., přičemž jako protislužba bylo žalobci přislíbeno zastavení účelového trestního stíhání proti jeho osobě. Žalobce poskytl součinnost, načež byl K. zadržen, kontrarozvědka následně spolupráci ukončila, aniž dodržela svou část dohody. K. je nyní na svobodě, jelikož byl propuštěn z vazby na kauci, a proto se žalobce obává msty v důsledku své spolupráce. K. měl v minulosti při osobním setkání s rodiči žalobce výslovně prohlásit, že se jeho otci pomstí „na nejslabším článku rodiny“, tedy žalobci. Uvedené má podporovat i skutečnost, že státní zástupce dozorující případ žalobce se s K. zná. Žalobce tak nemá zaručen nezávislý a nestranný postup při vyšetřování. Dalším důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je současný spor matky žalobce se stávajícím polským ministrem spravedlnosti (a zároveň generálním prokurátorem) Z. Z. Žalobceva matka podniká v oblasti LED osvětlení, přičemž na trhu dominantní společnost Philips zneužila svého dominantního postavení, na což jeho matka poukázala u ministerstva spravedlnosti. To je však nečinné, s čímž se jeho matka nehodlá smířit. V případě vydání k trestnímu stíhání do Polska to bude právě Z., kdo bude mít ve věci žalobce poslední slovo. Žalobci rovněž hrozí nelidské či ponižující zacházení při případném výkonu trestu a lze očekávat politicky motivované pronásledování jeho osoby nejen ze strany polských úřadů. O žalobce by v Polsku nebylo náležitě postaráno z hlediska jeho zdravotních potíží. Žalobce poznamenal, že Soudní dvůr Evropské unie (dále též „SD EU“) rozhodl, že polská justice nezaručuje spravedlivý proces, a proto ostatní členské státy nemají povinnost vydávat do země stíhané občany. Žalobce dále uvedl, že v roce 2017 za ním přišli z vojenské zpravodajské služby a nabídli mu spolupráci. Několikrát se potkal s vojenskými zpravodajci, dodával dokumenty na K., jel na několik schůzek do Varšavy, v Budapešti předal o K. informace, od koho bere peníze a o jeho spolupráci s ruskými službami. Co se týká trestního stíhání žalobce, není žádný důkaz, telefonické rozhovory ani fotky, svědkové jsou nevěrohodní, neboť jsou to uživatelé drog a nemohou si pamatovat, co bylo včera, natož před čtyřmi až pěti lety. Některým svědkům prokurátor nabídl, že když budou proti žalobci svědčit, budou mít sami nižší tresty. Žalobce se nikdy neskrýval, odjel z Polska, protože je nevinný a nechťel do vazby, jeho advokát nabídl kauci, ale prokurátor ji odmítl. Je zřejmé, že se žalobce podílel a rozsáhle spolupracoval s vysoce postavenými polskými státními orgány, kterým na základě jejich žádosti poskytl významné informace včetně důkazů, a tyto orgány mu na oplátku slíbily milost. Na to žalobce z obav nepřistoupil a požádal o „železný list“, který však nedostal a tím vzájemná spolupráce skončila. Žalobce se tímto stal pro polský stát nepohodlným, v důsledku čehož je vystaven účelovému trestnímu stíhání. Žalobce vystupoval proti K. a Z., tedy osobám se značným politickým a faktickým vlivem i na oblast justice, a celé trestní stíhání je rozporuplné.

pokračování

[4] Dne 29. 4. 2019 vydal žalovaný ve věci rozhodnutí, kterým zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť shledal žádost žalobce nepřipustnou ve smyslu ustanovení § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, protože byla podána občanem EU. Krajský soud v Ostravě rozsudkem z 13. 6. 2019, čj. 62 Az 9/2019-42, toto rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť v případě Polska byly naplněny podmínky stanovené právem EU, v jejichž důsledku nelze žádost o mezinárodní ochranu automaticky považovat za nepřipustnou, třebaže se jedná o členský stát EU, a takovou žádost je třeba věcně posoudit. Evropská komise totiž 20. 12. 2017 aktivovala postup dle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU, neboť předložila Radě návrh na rozhodnutí, že v Polsku existuje nebezpečí závažného porušení zásad právního státu, a o návrhu nebylo dosud rozhodnuto. Tím byla naplněna podmínka Protokolu č. 24 ke smlouvě o EU o poskytování azylu státním příslušníkům členských států EU.

[5] Následně žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále „rozhodnutí žalovaného“) rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje. Žalovaný shledal žalobcův azylový příběh nevěrohodným a tvrzené obavy nedůvodnými. Dospěl k závěru, že žalobcem uváděné důvody nejsou azylově relevantní, neboť z řízení nevyplývalo, že by byl v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Žalovaný nezjistil ani důvody pro případné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce zároveň nesplňoval ani důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

[6] Krajský soud v Brně žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Předně shledal nedůvodnou žalobcovu obecnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Věcně se krajský soud plně ztotožnil se závěry žalovaného a v části na jeho odůvodnění odkázal, neboť nepovažoval za účelné znovu v podrobnostech opakovat závěry žalovaného, se kterými se ztotožnil. Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaný nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu, které nebyly zastaralé a věrně odrážely situaci v zemi původu. Na těchto informacích nic nezměnily ani podklady, které doložil žalobce. Krajský soud shodně s žalovaným nezastíral, že situace v polské justici je v současnosti hodnocena jako problematická, to však neznamená, že by každý žadatel o mezinárodní ochranu pocházející z této země splňoval automaticky podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už azylu či doplňkové ochrany. Každou žádost je naopak nutno posuzovat individuálně. Podle krajského soudu žalovaný dostatečně odůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržené důkazy a srozumitelně vysvětlil důvody, pro které výpověď žalobce nepovažoval za věrohodnou, přičemž krajský soud se s tímto zdůvodněním ztotožnil.

[7] Dále krajský soud objasnil, za jakých okolností může být z pohledu mezinárodní ochrany relevantní trestní stíhání v zemi původu, k tomu citoval z rozsudku NSS z 12. 4. 2012, čj. 7 Azs 9/2012-46. Dále uvedl, že se žalovaný všemi skutečnostmi, jež žalobce uváděl ohledně možné msty bývalého náměstka ministra financí Kapicy či současného ministra spravedlnosti Ziobra, případně možné msty již neexistující polské vojenské kontrarozvědky za nespolupráci, velmi podrobně zabýval, neboť na základě dostupných podkladů ze země původu a zcela logické argumentace vyvracející domněnky žalobce dospěl k závěru, že osoby, které zmiňoval, nemohly mít vliv na jeho trestní stíhání v zemi původu. Krajský soud, stejně jako žalovaný, nemohl posoudit oprávněnost či účelovost trestního stíhání žalobce, nicméně ze skutečností zjištěných v průběhu azylového řízení neplyne, že by trestní stíhání doposud probíhalo nestandardním způsobem a bylo jakkoli vykonstruované. Informace o tom, že rodiče žalobce byly v minulosti ve sporu s osobami aktivními ve vysoké politice Polska, které mají údajně zájem se rodičům

žalobce mstít, sama o sobě nestačí k tomu, že se budou mstít právě prostřednictvím trestního stíhání žalobce. Žalobce nikdy nezmínil, že by msta označených vlivných osob směřovala přímo proti rodičům žalobce, což by se jevilo jako postup prvotní a logický. Své závěry nadto žalobce dovozoval na základě obecných a poměrně nejasných indicií. Krajský soud také poukázal na to, že žalobci nebyla znemožněna právní pomoc při jednání s orgány činnými v trestním řízení. Je také zřejmé, že žalobce rezignoval na ochranu před uvedenými osobami ze strany státních orgánů a svou situaci vyřešil odjezdem ze země. Krajský soud také poukázal na to, že žalobce po zahájení trestního stíhání pobýval v několika evropských zemích, aniž požádal o mezinárodní ochranu, což nasvědčuje tomu, že potřeba dostat se pod ochranu jiného bezpečného státu nebyla tak silná.

[8] Dle krajského soudu žalobce doposud ničím konkrétně nedoložil, že by trestní stíhání jeho osoby mělo být účelové a politicky motivované. Dle krajského soudu žalovaný zcela správně a na základě dostatečné a logické argumentace dospěl k závěru, že polská justiční reforma z roku 2017 se žádným způsobem nedotkne trestního řízení vedeného proti žalobci, resp. že žalobce nebude nikterak zkrácen na svém právu na spravedlivý proces před nezávislým a nestranným soudem. Žalovaný se přitom v této souvislosti neopomněl věnovat taktéž podmínkám vězeňství a justice v Polsku, přičemž ani v tomto ohledu neshledal nic, z čeho by žalobci vyplývala hrozba porušení jeho práv a svobod. Současně žalovaný uvedl na pravou míru tvrzení žalobce, že některé členské státy EU reagovaly na reformu tak, že nevydávají občany zpět do Polska, přičemž krajský soud se s tímto závěrem zcela ztotožnil a necítil potřebu jej nikterak dále doplnit.

[9] Krajský soud se ztotožnil i se závěry žalovaného ohledně neexistence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu ani pro udělení humanitárního azylu.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Dle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě a formalisticky ve svém rozhodnutí toliko odkazoval na závěry učiněné žalovaným, přičemž uvedl tytéž úvahy i v rámci hodnocení důkazů. Uvedený postup však neplní přezkumnou funkci správního soudu, nýbrž vede pouze k formálnímu vydání dalšího rozhodnutí téhož obsahu. Krajský soud tak potvrdil nesprávné a nezákonné rozhodnutí žalovaného, aniž sám skutečně přezkoumal stěžovatelem namítanou nezákonnost postupů a nedostatečné zjištění skutkového stavu. Jelikož rozhodnutí žalovaného je dle stěžovatele nepřezkoumatelné a nezákonné, zatížil tak i krajský soud svůj rozsudek nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů a nezákonností. V důsledku výše uvedeného tak jednotlivé žalobní námitky, se kterými se dle názoru stěžovatele soud dostatečně nevypořádal, zůstávají zcela relevantní a aktuální i v rámci řízení o této kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.

[12] Stěžovatel tedy do kasační stížnosti zkopíroval text žaloby, v němž změnil procesní pojmenování účastníků. Z původně žalobních námitek následně stěžovatel námitky kasační učinil tak, že je uvedl slovy „*správní orgán a ani následně soud*“, „*ve správním řízení i v řízení před soudem*“ či jiným podobným způsobem. Text žaloby také mírně zestručnil, neboť některé odstavce vypustil. Některé zopakované žalobní námitky naopak místy doplnil.

[13] Žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil jednotlivé důvody pro udělení azylu, a nezákonné pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, a výrok rozhodnutí je nepřesný, stěžovatel doplnil tak, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali tím, zda by skutečnosti přednesené žadatelem mohly zakládat některý

pokračování

z důvodů pro udělení azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Namísto toho žalovaný ve skutečnosti zamítl žádost pro zjevnou nedůvodnost ve smyslu § 16 zákona o azylu, což krajský soud posvětil. Zopakoval, že žalovaný ani následně krajský soud nevěnovali pozornost jeho tvrzením a doloženým podkladům, tedy že je na území domovského státu skrze trestní stíhání pronásledován z důvodů trvalého konfliktu s bývalým náměstkem ministra financí, současným ministrem spravedlnosti (a zároveň generálním prokurátorem), a hrozí mu nebezpečí ze strany polské rozvědky, ani námitkám o obtížné vymahatelnosti práva a porušování práva na spravedlivý proces v Polsku, což dokládal i odkazy na postup Evropské komise, rozhodnutí SD EU a konkrétní rozhodnutí soudů jiných členských států EU. Zopakoval také výtka vůči tomu, že žalovaný nenaplnění důvodů podle § 12 zákona o azylu spojoval s potřebou být politicky angažovaný, žalovaný totiž pominul, že mezi politická práva patří i právo na spravedlivý proces.

[14] Zopakoval námitku, že žalovaný porušil § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť nevycházel při rozhodování z dostatečně přesných a aktuálních informací. V této souvislosti namítal neprovedení jím navrhovaných důkazů pro nadbytečnost (údajně výhrůžné SMS zprávy a výslechy několika svědků) žalovaným ve správním řízení, jakož ani dalších důkazů (novinové články, rozhodnutí soudů jiných členských států EU a výslechy svědků) v řízení před krajským soudem, a to bez dostatečného odůvodnění, příp. jejich dezinterpretaci. Navrhované důkazy měly prokazovat skutečnosti, které správní orgán i krajský soud popírají, a proto nemohou být nadbytečné. Krajskému soudu rovněž vytкнуł, že aproboval postup žalovaného, který vychýlil důkazní břemeno v neprospěch stěžovatele, neboť zaprvé nevyvrátil přiměřenou pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu a zadruhé nezjistil bez důvodných pochybností okolnosti stěžovatelem tvrzené, a opíral svůj názor o zcela nepodložené a nepřezkoumatelné domněnky. Krajský soud rovněž potvrdil přepjatý formalismus, jehož se žalovaný dle stěžovatele dopustil tím, že pouze z důvodu jeho unijního občanství odmítl provést navržené důkazy a bez bližšího zkoumání žádost zamítl. Žalovaný ani krajský soud tak neakceptovali názor vyslovený v rozsudku Krajského soudu v Ostravě čj. 62 A 9/2019-42, který zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného s tím, že udělení mezinárodní ochrany občanu Polské republiky není možné vyloučit s ohledem na skutečnost, že v Polsku jsou porušována základní lidská práva, aniž však přezkoumatelně vysvětlili důvod svého postoje.

[15] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[16] Žalovaný předně uvedl, že ve svém postupu nespátřuje žádné pochybení a plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále má za to, že je kasační stížnost nepřijatelná, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Poukázal na to, že stěžovatel do velké míry pouze opakuje žalobní námitky směřované proti jeho rozhodnutí, s nimiž se již dostatečně vypořádal krajský soud. Nesouhlasí ani s námitkou, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[17] Navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, příp. její zamítnutí pro nedůvodnost.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 30. 3. 2021, otázkou, zda kasační stížnost svým významem

podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na své usnesení z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[19] Stěžovatel k přijatelnosti nic neuvedl. Nejvyšší správní soud, který není vázán stěžovatelem uplatněnými důvody přijatelnosti – a tedy není omezen ani jeho mlčením, dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, jelikož se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud se totiž ve své praxi dosud podrobněji nezabýval postavením polských žadatelů o azyl v situaci možného ohrožení právního státu v Polsku, navíc v situaci, kdy probíhá extradiční řízení o jejich vydání do země původu k trestnímu stíhání.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost v tom, že se krajský soud plně ztotožnil se závěry žalovaného, čímž aproboval dle stěžovatele nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí žalovaného.

[21] Stěžovatel krajskému soudu obecně vytýká, že v napadeném rozsudku v podstatě pouze převzal argumentaci žalovaného, aniž se náležitě vypořádal s žalobními námitkami. Krajský soud se předně s obecnými žalobními námitkami nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí žalovaného dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal. Není také pravda, že krajský soud pouze formalisticky převzal úvahy a závěry žalovaného, naopak se žalobními námitkami stěžovatele (také vesměs obecnými) zabýval a osvětlil svůj pohled na věc. Navíc stěžovatel ani netvrdí, v čem konkrétně považuje tyto závěry krajského soudu za nedostatečné. To, že se krajský soud do velké míry ztotožní se závěry a úvahami žalovaného a v některých částech na ně v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení odkáže, samo o sobě nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (např. rozsudky NSS z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či z 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže založit ani prostý nesouhlas s názory žalovaného a krajského soudu či jiný pohled na věc (rozsudek NSS ze 17. 2. 2021, čj. 8 As 53/2019-65, bod 15). Tato námitka je nedůvodná.

[22] Důvodná není ani další velmi obecná námitka, že žalovaný ve skutečnosti zamítl žádost pro zjevnou nedůvodnost ve smyslu § 16 zákona o azylu, což krajský soud posvětil. Žalovaný neshledal naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti ani její zamítnutí pro zjevnou nedůvodnost, a proto se věcně zabýval všemi důvody, jež by mohly vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b. Učinil tak v reakci na rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 62 Az 9/2019-42 (viz bod [4] tohoto rozsudku). Není tedy pravdou, že by žalovaný na závěry tohoto rozsudku rezignoval, jak stěžovatel rovněž tvrdí. Krajský soud v Ostravě totiž posuzoval pouze otázku, zda ob stojí závěry o nepřípustnosti žádosti stěžovatele ve smyslu § 10a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a vůbec se nevyjadřoval k tomu, zda stěžovatelem uvedené důvody ob stojí jako důvody po poskytnutí některé z forem mezinárodní ochrany, což také výslovně uvedl (srov. bod 21 tohoto rozsudku).

[23] V další námitce stěžovatel brojí proti neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Tato námitka je doslova zopakovanou žalobní námitkou s doplněním, že krajský soud sice ve svém rozsudku citoval rozhodnutí soudů, nicméně nijak se nevypořádal s námitkami stěžovatele.

[24] Krajský soud však na námitky k aplikaci § 12 zákona o azylu reagoval. Předně správně usoudil, že stěžovatel své přesvědčení o tom, že je pronásledován za uplatňování politických práv

pokračování

stává na tom, že mezi politická práva patří právo na spravedlivý proces. Připustil, že právo na spravedlivý proces je politickým právem (bod 61 napadeného rozsudku). V tomto ohledu je nutné jeho názor korigovat. Již ze samotné systematiky Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) plyne, že politická práva jsou zakotvena v hlavě druhé oddílu druhém Listiny (čl. 17 až 23), zatímco právo na spravedlivý (soudní) proces je obsahem hlavy páté Listiny (čl. 36 až 40). Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu totiž musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (rozsudek NSS z 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS). Právo na spravedlivý soudní proces, jak jej vnímá stěžovatel, proto není politickým právem ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Tak by tomu mohlo být snad v případě, že by stěžovatel kritizoval nedodržování práva na spravedlivý proces v Polsku a „bojoval“ za změnu, přičemž v souvislosti s takovou aktivitou by byl pronásledován. Tak tomu však v nyní projednávaném případě není, ostatně to netvrdí ani sám stěžovatel. Stěžovatel se tedy zbytečně pozastavuje nad tím, že se žalovaný v rámci posuzování podmínek podle § 12 písm. a) zákona o azylu zabýval tím, zda se stěžovatel nějakým způsobem politicky angažoval.

[25] Stěžovatelova argumentace tak obsahově míří proti posouzení důvodů azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení totiž předně není navázáno pouze na uplatňování politických práv (ve smyslu vnitřní systematiky Listiny), ale na řadu dalších azylově relevantních důvodů. Trestní stíhání může představovat skutečnost relevantní z hlediska mezinárodní ochrany. Bylo by tomu tak za situace, v níž by šlo o trestní stíhání (případně skutečnosti s ním spojené, tedy způsob vedení tohoto trestního stíhání nebo jeho následky), které by bylo možné hodnotit jako závažné porušení lidských práv (mezi která právo na spravedlivý proces již bezesporu patří) nebo jiné obdobné příkoří, tedy pronásledování [k definici pronásledování srov. § 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a rady 2011/95/EU (dále „kvalifikační směrnice“)]. K tomuto pronásledování by také muselo docházet z azylově relevantních důvodů [vedle § 12 písm. b) zákona o azylu srov. také čl. 2 písm. d) a čl. 10 kvalifikační směrnice]. Lze dodat, že i v případě, kdy by chyběla kauzální souvislost s azylově relevantními důvody pronásledování, mohlo by být trestní stíhání z pohledu mezinárodní ochrany také významné. Bylo by tomu tak za předpokladu, že by příkoří, které by žadateli v souvislosti s trestním stíháním reálně hrozilo, dosáhlo intenzity vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V případě doloženého trestního stíhání žadatele v zemi původu je proto třeba vždy důkladně posoudit okolnosti daného případu a situaci v zemi původu (srov. rozsudek NSS z 16. 7. 2015, čj. 5 Azs 100/2014-63).

[26] Stěžovatel tvrdí, že pronásledován je skrze trestní stíhání proto, že on i jeho rodina má trvalý konflikt s bývalým náměstkem ministra financí J. K., který má stále vliv na státní orgány, konkrétně orgány činné v trestním řízení. Vysoký trest mu hrozí proto, že spolupracoval s polskou rozvědkou. Politický tlak na jeho trestní stíhání plyne i ze sporu jeho matky se stávajícím ministrem spravedlnosti Z. Vedle toho poukazuje na to, že Evropská komise 20. 12. 2017 aktivovala postup podle čl. 7 odst. 10 Smlouvy o EU a předložila Radě návrh na rozhodnutí, jehož cílem je určit, že v Polsku existuje nebezpečí závažného porušení zásad právního státu. Dále poukázal jen na rozsudek SD EU z 24. 6. 2019, *Komise v. Polsko (Nezávislost Nejvyššího soudu)*, C-619/18, ECLI:EU:C:2019:531. V tomto rozsudku SD EU konstatoval, že Polsko tím, že stanovilo použití opatření spočívajícího ve snížení věkové hranice pro odchod do důchodu soudců Nejvyššího soudu na soudce ve funkci jmenované k tomuto soudu před 3. dubnem 2018, a dále tím, že přiznalo prezidentu republiky diskreční pravomoc prodloužit období aktivního výkonu soudců uvedeného soudu nad nově stanovenou věkovou hranici pro odchod do důchodu, nesplnila povinnosti, které pro ni plynou z čl. 19 odst. 1 druhého

pododstavce Smlouvy o EU, tedy nesplnilo povinnost stanovit nezbytné právní prostředky k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých unijním právem.

[27] Krajský soud k této námitce primárně citoval z rozsudku NSS čj. 7 Azs 9/2012-46 s tím, že jde o rozsudek, který se zabýval problematikou trestního stíhání žadatele o mezinárodní ochranu. Konkrétně citoval tuto část: „*Z citovaných ustanovení vyplývá, že hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zabájeno, nebo dokonce již bylo zabájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zabájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí obrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.*“

[28] Odkaz na tento rozsudek je zcela přiléhavý, neboť tento rozsudek vysvětluje, za jakých okolností může být azylově relevantní skutečností hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání, a to v právním prostředí, které nedosahuje běžné úrovně západních právních států (viz výše citovaný rozsudek NSS). O tom, že po kontroverzní justiční reformě se Polsko, pokud jde o princip nezávislosti justice, této úrovni vzdálilo, není pochyb. To lze ilustrovat prostřednictvím závěrů řady rozsudků SD EU, který posuzoval:

- a. právní úpravu, dle které ministr spravedlnosti, jenž je zároveň generálním prokurátorem, mohl na základě neveřejných kritérií delegovat soudce k vyšším trestním soudům na dobu určitou nebo neurčitou a tuto delegaci kdykoli bez udání důvodů ukončit, a to bez ohledu na to, zda šlo o delegaci na dobu určitou nebo neurčitou (rozsudek SD EU z 16. 11. 2021, *Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim*, C-748/19 až C-754/19, ECLI:EU:C:2021:931);
- b. právní úpravu umožňující přeložení soudce bez jeho souhlasu k jinému soudu nebo z jednoho oddělení téhož soudu do jiného za situace, kdy nesouhlas přeloženého soudce byl odmítnut samosoudcem, jehož jmenování bylo provedeno v jasném rozporu se základními pravidly týkajícími se vytvoření a fungování dotyčného soudního systému [rozsudek z 6. 10. 2021, *W. Ż. (Kolegium pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu – Jmenování)*, C-487/19, ECLI:EU:C:2021:798];
- c. právní úpravu kárného režimu platného pro soudce [rozsudek z 15. 7. 2021, *Komise v. Polsko (Kárný režim platný pro soudce)*, C-791/19, ECLI:EU:C:2021:596];

pokračování

- d. změny polského zákona o Národní radě soudnictví, jejichž účinkem bylo zrušení účinného soudního přezkumu rozhodnutí této rady, kterými jsou prezidentu republiky navrhováni kandidáti na funkce soudců Nejvyššího soudu [rozsudek z 2. 3. 2021, *A. B. a další (Jmenování soudců Nejvyššího soudu – Odvolání)*, C-824/18, ECLI:EU:C:2021:153];
- e. nezávislost nového kárného kolegia polského Nejvyššího soudu [rozsudek SD EU z 19. 11. 2019, *A. K. (Nezávislost kárného kolegia Nejvyššího soudu)*, C-585/18, C-624/18 a C-625/18, ECLI:EU:C:2019:982];
- f. ustanovení polských právních předpisů týkající se snížení věkové hranice pro odchod do důchodu soudců Nejvyššího soudu a diskreční pravomoci prezidenta republiky prodloužit období aktivního výkonu funkce soudců uvedeného soudu nad nově stanovenou věkovou hranici pro odchod do důchodu rozsudek SDEU z 24. 6. 2019, *Komise v. Polsko (Nezávislost Nejvyššího soudu)*, C-619/18, ECLI:EU:C:2019:531]
- g. ustanovení polských právních předpisů, které zmocnily ministra spravedlnosti k tomu, aby povolil či nepovolil prodloužení výkonu funkce soudce polských obecných soudů po dosažení nové věkové hranice pro odchod do důchodu uvedených soudců, která byla právními předpisy snížena [rozsudek SD EU z 5. 11. 2019, *Komise v. Polsko (Nezávislost obecných soudů)*, C-192/18], ECLI:EU:C:2019:924.

[29] Taktéž lze poukázat na závěry rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, které se zabývaly nezávislostí a nestranností Kolegia pro mimořádnou kontrolu a věci veřejné Nejvyššího soudu (rozsudek z 8. 11. 2021, *Dolińska-ficek a Ozimek proti Polsku*, stížnost č. 49868/19 a 57511/19), nezávislostí a nestranností kárného kolegia Nejvyššího soudu a Národní rady soudnictví (rozsudek z 22. 7. 2021, *Reżekowicz proti Polsku*, stížnost č. 43447/19), jednáním ministra spravedlnosti, který předčasně ukončil funkci místopředsedům krajského soudu (rozsudek z 29. 6. 2021, *Broda a Bojara proti Polsku*, stížnosti č. 26691/18 a 27367/18) a vadami při volbě soudce Ústavního soudu (rozsudek z 7. 5. 2021, *Xero Flor w Polsce sp. z o.o. proti Polsku*, stížnost č. 4907/18).

[30] Ačkoli jsou výhrady obou těchto soudů vůči justičnímu systému v Polsku vyslovené v uvedených rozsudcích závažné, nelze mít za to, že by trestní stíhání osoby za jakýkoli trestný čin v Polsku ve významné části případů (tedy že by se jednalo o jev vcelku běžný nikoli pouze výjimečný, k tomu srov. také rozsudek NSS z 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82) znamenalo ohrožení těchto osob ve smyslu uvedeném ve výše citovaném rozsudku NSS čj. 7 Azs 9/2012-46, tedy že by jim bez dalšího hrozilo pronásledování. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že problematická situace polského justičního systému, kterou nezastíral žalovaný ani krajský soud (bod 53 napadeného rozsudku), sama o sobě neznamená, že by každý žadatel o mezinárodní ochranu pocházející z této země splňoval automaticky podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už azylu či doplňkové ochrany. Takové žádosti musí být posuzovány individuálně.

[31] Tento závěr není v rozporu ani se závěrem SD EU vysloveným v rozsudku z 28. 7. 2018, *Minister for Justice and Equality (Nedostatky v systému soudnictví)*, C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586. V tomto rozsudku SD EU odpovídal na předběžnou otázku irského vrchního soudu položenou v řízení o výkonu evropských zatýkacích rozkazů. Tohoto rozsudku se stěžovatel dovolával, a to v souvislosti s rozhodnutími některých německých soudů o pozastavení vydání polských občanů na základě evropských zatýkacích rozkazů. Ani z tohoto rozsudku však nplyne, že by předání osoby, proti níž je vydán evropský zatýkací rozkaz, mělo být bez dalšího odmítnuto za situace, kdy justiční orgán, který má rozhodnout o předání osoby, má důkazy, které mohou prokazovat existenci skutečného nebezpečí, že z důvodu systémových

nebo celoplošných nedostatků (pokud jde o nezávislost soudní moci ve vystavujícím členském státu) dojde k porušení základního práva na spravedlivý proces, které je zaručeno v čl. 47 druhém pododstavci Listiny základních práv Evropské unie. Tedy má důkazy, jako jsou důkazy uvedené v odůvodněném návrhu Evropské komise přijatém podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o EU. V této situaci musí vykonávající justiční orgán konkrétním a přesným způsobem ověřit, zda s ohledem na osobní situaci této osoby, povahu protiprávního jednání, za které je stíhána, a skutkové okolnosti, za nichž byl vydán evropský zatýkací rozkaz a vzhledem k informacím od vystavujícího členského státu poskytnutým podle čl. 15 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584 v pozměněném znění, existují závažné a prokazatelné důvody se domnívat, že v případě předání do posledně uvedeného členského státu hrozí uvedené osobě takové nebezpečí.

[32] Současně nelze ztrácet ze zřetele, že jakkoli spolu řízení o mezinárodní ochraně a extradiční řízení souvisí, je cíl i účel obou těchto řízení jiný. Pokud tedy některé členské státy EU na základě rozsudku SD EU ve věci C-216/18, provedly tam naznačený test a přistoupily k pozastavení předání polského občana v rámci řízení o evropském zatýkacím rozkazu, neznamená to, že takovým osobám musí být bez dalšího udělena mezinárodní ochrana.

[33] Případ stěžovatele tedy spadá do druhé kategorie naznačené v rozsudku NSS čj. 7 Azs 9/2012-46. Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být v těchto případech azylově relevantní za předpokladu, že bude z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání významně vymykají obvyklým standardům země původu, tedy nejedná se o běžný trestní případ, ale o trestní stíhání, které je vykonstruované a je politicky či zájmově motivované a ovlivňované.

[34] Žalovaný podrobně rozebral a vysvětlil, proč považuje stěžovatelem uváděné důvody vycházející ze sporů jeho rodiny s bývalým náměstkem ministra financí a poukazující na hrozící nebezpečí ze strany polské rozvědky za nevěrohodné (str. 17 až 20 rozhodnutí žalovaného). Tyto závěry krajský soud přezkoumal, přičemž se s nimi ztotožnil (body 65 až 68 rozsudku). Na základě obecných kasačních námitek v uvedeném neshledal pochybení ani Nejvyšší správní soud, neboť žalovaný zpochybnil věrohodnost stěžovatelem uváděných důvodů (azylového příběhu) s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti jeho úsudku (rozsudek NSS z 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007-63, jež citoval i stěžovatel). Jinými slovy, žalovaný předložil logické argumenty zpochybňující věrohodnost uváděných skutečností, o něž stěžovatel opírá své přesvědčení, že je pronásledován ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel úvahy žalovaného žádným konkrétním způsobem nezpochybnil v žalobě a ani v kasační stížnosti. Setrval u obecných výtek o amatérském odůvodnění rozhodnutí žalovaného a o dohadách a spekulacích ze strany žalovaného, namísto toho, aby úvahy žalovaného konkrétněji vyvracel. Za těchto okolností nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné závěry žalovaného podrobně shrnovat. Není ani oprávněn se s nimi podrobně vypořádávat. Není totiž na místě, aby soud za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci stěžovatelova advokáta.

[35] Stěžovatel ovšem jak v žalobě, tak v kasační stížnosti poukazoval na to, že žádost o mezinárodní ochranu opírá jak o konflikt jeho rodiny s bývalým náměstkem ministra financí a nebezpečí ze strany polské rozvědky, tak o konflikt jeho matky se současným ministrem spravedlnosti a zároveň generálním prokurátorem Z. Tuto část azylového příběhu ovšem žalovaný ponechal zcela stranou. Jakkoli této části azylového příběhu sám stěžovatel v písemné žádosti o mezinárodní ochranu a při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu věnoval spíše menší prostor, a při pohovoru o těchto důvodech žádosti spontánně nehovořil, nelze akceptovat, že žalovaný na tento tvrzený důvod vůbec nereagoval, a to ani v průběhu řízení dotazem při pohovoru, ale ani v napadeném rozhodnutí. Jde však o samostatnou linii azylového

pokračování

příběhu stěžovatele, ve vztahu k níž nelze automaticky vztáhnout argumentaci použitou vůči tvrzeným sporům rodiny stěžovatele s bývalým náměstkem ministra financí a tvrzenému nebezpečí ze strany polské rozvědky (což nesprávně učinil krajský soud). Tato argumentace je totiž plně navázána právě na tuto jinou linii příběhu a závěr o nepravděpodobnosti a nevěrohodnosti vychází z nelogičnosti a rozporů identifikovaných právě v rámci této části příběhu. Je proto třeba trvat na tom, aby žalovaný, má-li za to, že i v této části azylového příběhu jde o příběh nevěrohodný, své závěry odůvodnil a vysvětlil, tím spíše že ministr spravedlnosti, který je zároveň generálním prokurátorem, má v rámci polského justičního systému rozsáhlé pravomoci, čehož si žalovaný na základě shromážděných podkladů musel být dobře vědom (viz informace Ministerstva zahraničních věcí z 28. 2. 2020 k polskému trestnímu systému a soudnictví, která popisuje propojení prvků moci zákonodárné, výkonné i soudní v rukou ministra spravedlnosti a zároveň generálního prokurátora). V tomto směru je tedy rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a krajský soud měl žalovanému toto pochybení vytknout a jeho rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[36] Nedůvodná je naopak námitka, že žalovaný porušil § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť nevycházel při rozhodování z dostatečně přesných a aktuálních informací. Stěžovatel ani v tomto případě neuvedl, které žalovaným shromážděné informace o zemi původu měly být nepřesné či neaktuální, příp. které jiné konkrétní informace o zemi původu si měl žalovaný opatřit. Pouze obecně namítal jejich nepřesnost a neaktualnost. Jak uvedeno výše, Nejvyšší správní soud, ale ani žalovaný a krajský soud, nemůže za stěžovatele spekulativně domýšlet, které informace stěžovatel měl či mohl mít na mysli. Pokud pak stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhoval listinné důkazy, nebyl schopen uvést, v čem mají prokazovat jím tvrzené pronásledování či jeho hrozbu v případě vydání do Polska. Jinak řečeno, nebyl schopen vztáhnout skutečnosti, jež měly vzejít z jím navrhovaných důkazů, ke svému trestnímu stíhání, k jeho nestandardnímu průběhu či ovlivňování. Naopak, opakovaně vyjadřoval, že navrhované důkazy mají obecně prokazovat neutěšenou situaci stran soudnictví v Polsku, aniž uvedené dostatečně individualizoval ve vztahu ke své osobě a svému trestnímu stíhání. Z uvedených důvodů pak žalovaný i krajský soud logicky považovali za nadbytečné takové důkazy provést, neboť ty by dle tvrzení stěžovatele měly prokazovat pouze to, co již bylo známo.

[37] Pokud jde o návrhy na výslechy svědků, šlo předně o rodiče stěžovatele, kteří měli vypovídat ke svým konfliktům s veřejnými činiteli v Polsku. Tento důkaz neprovedl ani žalovaný a ani krajský soud. S jejich závěrem o nadbytečnosti těchto výslechů se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť pokud žadatel o mezinárodní ochranu není schopen vylíčit svůj azylový příběh sám tak, aby byl věrohodný, nemohou to za něho učinit další osoby. Tento závěr logicky platí pro část azylového příběhu týkajícího se sporů jeho rodiny s bývalým náměstkem ministra financí a poukazující na hrozící nebezpečí ze strany polské rozvědky. Jde-li o tvrzené spory s ministrem spravedlnosti Z., byly tyto závěry předčasné, neboť žalovaný se k této části azylového příběhu doposud nevyjádřil. Dalšími navrhovanými svědky byli dva bývalí členové polské rozvědky, kteří znali osoby, o kterých stěžovatel hovořil, a měli vypovídat k praktikám polské rozvědky, a jeden stěžovatelův známý, který měl být odsouzen proto, že proti stěžovateli odmítl svědčit. Jestliže ale stěžovatel žádnými konkrétními žalobními námitkami nezpochybnil argumenty žalovaného, kterými ten zpochybnil věrohodnost tvrzení ohledně možností bývalého náměstka ministra financí ovlivnit jeho trestní stíhání a nebezpečí ze strany již neexistující polské rozvědky, nebylo na místě, aby krajský soud tyto svědky vyslyšel.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku přistoupil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. také ke zrušení žalobou

napadeného rozhodnutí žalovaného. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení; ten bude v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení k tvrzenému sporu s ministrem spravedlnosti provede pohovor, při kterém dostane stěžovatel prostor k tomu, aby objasnil jeho podstatu. Následně se i s tímto důvodem žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný vypořádá.

[39] Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu, a proto je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[40] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože stěžovatel měl v řízení úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení.

[41] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení spočívající v odměně advokáta a náhradě hotových výdajů. Odměna zahrnuje 3 úkony právní služby, tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání soudu [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále „advokátní tarif“)]. Za každý úkon náleží částka ve výši 3 100 Kč, celkem 9 300 Kč [§ 7 ve spojení § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele není plátcem DPH. Náklady řízení o žalobě tedy celkem činí částku 10 200 Kč.

[42] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení spočívající v odměně advokáta a náhradě hotových výdajů. Odměna zahrnuje 1 úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž náleží částka ve výši 3 100 Kč [§ 7 ve spojení § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady řízení o kasační stížnosti tedy celkem činí částku 3 400 Kč.

[43] Celková výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti pak činí 13 600 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovateli zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Štangla, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. prosince 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu